

四月の 魔女の 部屋

しがつのまじよのへや

People are constantly clamoring for the joy of life. As I
I find the joy of life in the hard and cruel battle of life - to learn some joy to me.

作:星空めてお / イラスト:逢倉千尋

Кімната відьми квітня

Я квітень. Ти дурень.
Відьма Ейпріл померла.

Люди звинуватили її в брехні та спалили її заживо. Хоча насправді вона завжди говорила правду.

– Ні. Я не хочу помирати. Я відьма.

За одну-єдину неправду Бог покарав її:

– Нехай твоє бажання збудеться.

Загиною багато людей, і світ перетворився на попіл. Ейпріл зачинилася від усіх у своїй кімнаті. Але їй було дуже самотньо, і раз на рік вона відчиняла двері.

В її кімнаті у вас не вийде брехати. Бо кожна брехню Ейпріл перетворить на правду.

Одного разу до її кімнати зайшов сліпий від народження дідусь. Не розуміючи, де опинився, він почав жалітися:

– Як би було чудово, якби мої очі могли бачити!

Дідусь отримав два прекрасних ока. Старий ахнув та подивився на темно-зелене волосся Ейпріл, на її білі, наче мармур, пальці.

– Ти вродлива?

Ейпріл хитнула головою:

– Я жахлива відьма.

Людина нахилилася уперед та доторкнулася до її пальців та обличчя.

– Помиляєшся. Ти дуже вродлива, – він бачив все. Але без дотику сліпий не міг інтерпретувати те, що бачив. – Що це? – показав він пальцем у небо на Місяць. Старий затремтів, наче побачив привида, а потім покинув кімнату.

Дідусь прожив залишок свого життя, ніколи не розплющуючи очей.

Зайшов мисливець на відьом.

– Я прийшов за тобою, відьмо хвороб та нещастя!

Мисливець осквернив її, зґвалтував та вбив. Він перерізав їй горло, розпоров груди та вирвав серце. Поклавши скривавлене серце до коробки, він з гордістю попрямував додому.

Та навіть після того, як він спалив її серце святою водою, залишивши лише купку білого попелу, Ейпріл все одно залишилася відьмою.

Зайшов допитливий молодик.

– Я прийшов просити твоєї руки та серця, відьмо Ейпріл.

Ейпріл прийняла всі належні обітниці і одного дня народила дитину. Малюк ріс дуже швидко і був дуже розумним. Невдовзі він навчився говорити та захотів покинути кімнату. Ейпріл дозволила йому вийти.

Молодик сказав їй:

– Вибач, та я не можу відпустити дитину одну. Що буде коли всі дізнаються, що дитина від відьми? Я маю захистити його.

Ейпріл із сумом кивнула.

Молодик пішов слідом за дитиною. Ейпріл ніколи його більше бачила.

Зайшов чоловік, який називав себе святим.

Він попросив обіцянки не розповідати нікому про те, що він скаже.

– Я не можу творити дива, але всі сподіваються на мене. Відьмо, чому ти здатна на таке? Позич мені цю диявольську силу, – біла борода затремтіла, і він розплакався. – Я просто хотів подарувати дітям посмішку.

Ейпріл відповіла:

– Святий, якщо хочеш моєї сили, то будь ласка.

Але він поглянув на її руки та опустив голову:

– Ні, все ж такої жахливої сили мені непотрібно. Все, що я маю, – це вправні пальці. Але тепер навіть вони не слухаються мене, у мене не виходить зробити жодної ляльки. І гроші свої я всі витратив. Прошу, не називай мене святим.

– У такому разі ти помреш людиною. І діти посміхатимуться, згадуючи про тебе.

– Ха, невже думаєш, я повірю словам відьми? – сміявся він.

Людина померла в кінці довгої подорожі, але й зараз всі називають його святим.

До кімнати зайшла жінка, яку переслідували.

Дім її згорів, близькі ненавиділи, і їй нікуди було податися. Вона присіла на підлогу в кутку кімнати, наче старе ганчір'я.

– Не чіпай мене, не дивись на мене! Залиш мене, інакше моя хвороба перейде і на тебе.

– Я відьма. Хвороби мене не беруть, – промовила Ейпріл, поклала жінку на ліжку та стала доглядати її. Ейпріл взяла її холодну руку та сказала: – Я відьма. Якщо захочеш, я дам тобі можливість жити довше за всіх на світі, – проте втомлена від страждань жінка не бажала спасіння.

– Дякую тобі, але дозволяй мені померти.

Жінка померла. Ейпріл заплакала.

Одного разу завітав купець. Він називав себе кращим купцем на світі.

– Чи потрібно мені щось? Дозволь поставити тобі те саме питання.

Купець почав розповідати про всі свої товари. Ейпріл посміхалася та уважно слухала, але потім сказала:

– Мені нічого не потрібно.

– Що за жарти? Просто скажи, чого бажаєш. Я можу дістати будь-що на світі.

– Я хочу спокійно жити в цьому будинку, доглядати квіти та розмовляти з тобою. От і все.

– Не може бути! – купець подумав, що це якийсь жарт: – Навіть тобі мають бути потрібні певні речі! А якщо поранишся? В такому разі не обійтись без ліків. А якщо з'явиться крадій? Тобі знадобиться зброя. Ти дуже вродлива, але час забере у тебе красу. Ти можеш користуватися кремом для збереження молодості.

– Мені нічого не потрібно. Зовсім нічого.

– Я кращий в світі купець. Як я можу піти, нічого не продавши? Це похитне мою гордість!

– Розумію. Якщо ти так цього хочеш, я куплю у тебе все, що є. І заплачу...

За мить перед купцем постали всі хвороби та нещастя світу, настільки жахливі, що він ніколи не міг їх навіть уявити. Його волосся відразу посивіло, а сам він став скидатися на привида.

Невпевненою ходою він покинув кімнату.

Зайшли дві селянки. Джуніпер та Ханеджю.

– Дивись, це відьма. Я ж говорила.

– Я ж сказала, що вірю тобі. Звісно, в нашому світі існують відьми.

– Я мала на увазі, що не варто вірити історіям про привидів.

Ханеджю вибачилася перед Ейпріл:

– Будь ласка, не гнівайтесь, господине. Ми вже йдемо.

– Ох, поглянь! Який чудовий чайний сервіз.

Ханеджю попросила не набридати господині, але Джуніпер відповіла, що вмирає від спраги. Вона сама налила декілька чашок і не прибрала за собою, а Ханеджю помила їх та поставила на місце.

Ейпріл просто спостерігала.

Зайшов лікар.

Не слухаючи слів Ейпріл, він взяв її кров та плоть, волосся, нігті та інші частини тіла, а потім сказав:

– У Вас хвороба. Вам треба до лікарні. Негайно.

Зробивши свої записи, лікар назвав її прекрасним зразком.

– Я не хворію. Я відьма.

– У такому разі це і є назва вашої хвороби. У Вас відьма. Хай Ви і здорова на вигляд, серце Ваше страждає. Ви закрилися в холодній темній кімнаті. Ви самі собі робите боляче. А оскільки я лікар, то повинен Вас вилікувати, – він дав їй заспокійливе та спробував вивести з кімнати.

– Лікарю, прошу, облиште мене. Я не хочу покидати цю кімнату, не хочу завдавати людям болю, не хочу губити себе, не хочу знову зустрічатися зі світом.

Лікар не взяв до уваги жодне з побажань Ейпріл. Він перетворився на плоть і кров, волосся нігті та інші частини тіла та покинув кімнату.

Зайшов невидимий пес.

Можна було почути тільки його дихання та скрегіт кігтів об підлогу. Його шерсть шелестіла голосніше за соломку, і був відчутний запах слизу, який сочився з його очей. Ейпріл взяла пса на руки, але той загарчав та вирвався. Відьмі довелося залишити його в спокої.

Якось вночі під час буревію наляканий пес почав гавкати на двері. Хто стояв за ними, Ейпріл не знала. Проте хтось там точно був. Але гість, якщо тільки він живий, міг підійти до дверей лише першого квітня.

Однієї ночі пес підбіг до дверей та завив. Гість пішов, залишаючи по собі лише рипіння снігу.

А через рік на світанку... Клац-клац. Роздався звук удару цівки об кам'яну доріжку перед домом. Пес підійшов до дверей і завмер. Ейпріл спитала його:

– Ти хочеш пробачити дорогого тобі хазяїна?

Пес заскиглив та штовхнув носом двері. З сумом проводжаючи пса, Ейпріл відчинила двері.

Це був єдиний раз, коли вона доглядала домашнього духа.

Зайшов маловідомий художник.

Вириваючи на собі волосся, він істерично закричав:

– Я хочу намалювати щось таке, чого ніхто не бачив. Хочу зворушити людей до самої душі, щоб вони запам'ятали мою картину на все життя!

Картина, яку ніхто раніше не бачив. Ейпріл не змогла уявити, що на ній мало б бути зображено. І вона спитала, яким пензликом він хоче намалювати картину.

– Ясна річ, що дуже рідкісним! Твердим, мов сталь, але пружним, наче вогонь. І на його кінчику повинні народжуватися справжні кольори.

– Якого розміру полотно тобі потрібно?

– Велике! Величезне! Воно повинно бути сплетене з волокон віри. І кожного разу, як пензлик торкатиметься полотна, воно повинно колихатися, немов океан чи поле пшениці!

В цей момент він втратив натхнення, впав на коліна та став благати Ейпріл:

– Пробач мені. Покарай мене. Адже всього цього бути не може. Це ж лише марення божевільного. Який сенс жадати таких речей?

Ейпріл промовила, заспокоюючи художника:

– Хіба є на цілому світі щось, що не може бути гідним твого бажання – навіть якщо воно і не збудеться?

Почувши ці слова, художник заплакав і пішов, всю дорогу дякуючи Ейпріл. Митець сказав, що проведе решту свого життя, прагнучи досягти своїх ідеалів.

Мей, принцеса вампірів, опустилася на землю щоб дати відпочити своїм втомленим крилам.

– Ми схожі, – промовила Мей. Вона теж не відала смерті.

Вони провели увесь день, розмовляючи про повсякденні справи: про колір квітів і про смак улюбленого сорту чаю.

– Одного дня бог, який прокляв тебе, зникне, – промовила Мей та полетіла.

Зайшов читач.

Так, правильно. Ти. Лише один раз на рік Ейпріл відчиняє свої двері для гостей. Зараз вона спить. Якщо ти не дуже поспішаєш, то зачекай, доки вона прокинеться.

А поки що зіграймо в гру. Ти можеш крадькома підглянути у її сон. Яким ти його бачиш? Обери підходяще слово: корок, пральна дошка, бальзамічний оцет, жнива пшениці, королева, бог смерті. Тепер обери слово, яке найкраще підходить до першого вибору: мило, рибалка, вино, нерівна дорога, коса, клен, бджола. Тепер обери визначення, яке найкраще описує суть слова із другого вибору: бігти, ударяти, інформувати, шарудіти, пахнути, співати. І, нарешті, обери те, що підходить до третього слова: алхімік, водяний млин, троянда, критий візок, ляльковий театр.

Обрав? І що у тебе вийшло? Ляльковий театр, так?

Вибач, здається, ти розчарований.

Дивись, Ейпріл прокинулася. Вона дивиться на тебе сумним та м'яким поглядом та чекає, доки ти промовиш перше слово. Якщо зможеш в словах виразити свої бажання, вона їх виконає. Навіть якщо вони будуть брехнею.

– Істинне бажання важче знайти, ніж виконати, – посміхається Ейпріл. В руці вона тримає одну троянду.

Після цього у неї не було гостей. Тривалий-тривалий час.

Одного дня зайшов дурень.

– Привіт, я дурень. Ти ж Ейпріл?

– Якщо бажаєш, я можу виконати...

Але дурень зупинив її:

– Не треба слів. – промовив він та провів увесь день в її кімнаті, і врешті сказав: – Мені б хотілося прийти до цієї кімнати ще раз.

І дурень повернувся до свого світу.

Він прийшов наступного року.

І ще через рік. І так щороку.

Одного разу він приніс музичний програвач. Дурень та Ейпріл танцювали під музику. Він був дуже незграбним, але старався, як міг, щоб танцювати з Ейпріл цілий день.

Якось вони гуляли в саду. В маленькому саду, який можа було обійти і за хвилину. Дурень багато знав про квіти, які росли в ньому. Йому дуже подобалися рослини, і його розповіді робили Ейпріл щасливою.

Одного разу Ейпріл спробувала приготувати дурню обід. Вона не користувалася магічними предметами, а тільки тим, що виростила сама. Смак був зовсім не схожий на те, чим вона харчувалася, проте дурень знову і знову просив добавки.

Дурень, який зістарився, прийшов знову:

– Все, що я тобі скажу, є брехнею.

І він почав говорити. Про те, як загинув світ, і він залишився останньою людиною на планеті. Про те, що зараз не мають значення дні тижня, і невдовзі йому нікому буде брехати. Про те, що він збирається вирити собі могилу неподалік від її дому, і якщо вона того забажає, то завжди зможе приходити до неї.

Після цього дурень пішов.

Через рік він не прийшов.

Наступного ранку Ейпріл покинула кімнату і здивувалася людям, які жили мирно. Всі вони стали безсмертними та отримали силу виконувати власні бажання. Вона зайшла на маленьке кладовище і знайшла там могилу дурня. Він був останньою померлою людиною на цій планеті. Ейпріл поклала його улюблену квітку на могильний камінь та опустила перед ним на коліна.

– Бог. Колись я була відьмою. Але зараз вже ні.

Я квітень. Ти дурень.

Відьма Ейпріл померла.